

Слід прийти до висновку, що ознаки діяння складу злочину, передбаченого ст. 140 КК України, є ширшими, ніж у складу злочину, передбаченого ст. 131 КК України, тому норми, передбачені ст. ст. 131 і 140 КК України, будуть перебувати у конкуренції загальної і спеціальної норми.

Список використаних джерел

1. Капустіна М. В. Криміналістична класифікація злочинів, що вчиняються медичними працівниками. *Теорія та практика судової експертизи і криміналістики*. 2010. Вип. 10. С. 100. URL: irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/.../cgiirbis_64.exe
2. Кримінальне право України. Особлива частина: Підручник / Ю. В. Александров, В. А. Клименко, О. О. Дудоров та ін.; за ред. М. І. Мельника, В. А. Клименка. Київ: Атіка, 2009. 744 с.
3. Брич Л. П. Спільні та розмежувальні ознаки складів злочинів, передбачених ст. 130 КК України «Зараження вірусом імунodefіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби» із суміжними складами злочинів. *Вісник Львівського університету. Сер. юридична*. 2004. Вип. 38. С. 463.

Клімнюк Олег Олегович,

слухач 4 курсу заочної форми навчання

Вінницького відділення ННІЗДН Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри

економічної безпеки та фінансових розслідувань
Національної академії внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент **Андрущенко**

Ігор Григорович

ФІНАНСОВИЙ РИНОК ЯК МЕХАНІЗМ ПЕРЕРОЗПОДІЛУ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РЕСУРСІВ В ДЕРЖАВІ

Анотація. Визначено перелік завдань, які повинен виконувати інвестиційний ринок. Розкрито зміст діяльності фінансового ринку. Наголошується на необхідності розвитку всіх форми колективного інвестування в Україні.

Ключові слова: Фінансовий ринок, інвестування, мобілізація, інвестиційні ресурси.

Summary. The list of tasks to be performed by the investment market

is defined. The content of the financial market activity is revealed. Emphasis is placed on the need to develop all forms of collective investment in Ukraine.

Keywords: Financial market, investing, mobilization, investment resources.

Значення фінансового ринку, як механізму мобілізації інвестиційних ресурсів, зростає пропорційно якісним зрушенням у розвитку самого ринку – правових, інфраструктурних тощо. Найважливіше значення, у зв'язку з цим, має політика щодо розвитку і заохочення опосередкованих форм володіння цінними паперами. При цьому важливо враховувати той факт, що поява самих колективних інвесторів як активних учасників інвестиційного ринку пов'язана з досягненням фінансовим ринком визначеного рівня розвитку й організації. Колективні інвестори ефективно виконують завдання консолідації коштів дрібних інвесторів, забезпечення професійного управління активами, диверсифікації ризику в умовах відносного розвитку інвестиційного ринку.

Найбільш фундаментальним завданням, яке повинен виконувати інвестиційний ринок, є, насамперед, забезпечення гнучкого міжгалузєвого перерозподілу інвестиційних ресурсів, максимально можливого залучення національних та іноземних інвестицій у вітчизняні підприємства, формування необхідних умов для стимулювання накопичень і трансформації заощаджень в інвестиції. Поки ця основна функція ринку інвестиційних ресурсів – акумуляція коштів інвесторів і забезпечення підприємствам доступу до капіталів на інвестування – майже не працює, тому що в значній мірі ринок обслуговує процес перерозподілу власності після приватизації та спекулятивні вкладення в цінні папери. Водночас це – ринок, що швидко зростає, на якому з'являються нові фінансові інструменти, зростає ліквідність, продовжується процес формування інституціональної та інформаційної інфраструктури [1, с. 134].

Фінансовий ринок в ідеалі повинен відігравати в економіці роль свого роду “трансмисії”, що діє по замкнутому ланцюгу: заощадження – інвестиції – економічне зростання – заощадження. Збій на одній із цих ділянок призводить до зривів у функціонуванні базових економічних механізмів відтворення. Стартовою точкою розгортання інвестиційного процесу є заощадження, обсяг та напрямки розміщення яких визначають основні контури всього інвестиційного процесу. Це особливо характерно для економік, які знаходяться на циклічній стадії депресії і виходу з неї.

Мобілізація внутрішніх інвестиційних ресурсів є першочерговою проблемою, тому що наявні накопичення громадян України створюють

настільки значний потенційний шар інвесторів, що мобілізація хоча б частини цих коштів дозволила б, у тому числі через розвиток ринку капіталів, здійснити реструктуризацію багатьох вітчизняних підприємств. Зростання внутрішніх інвестицій у країні, як “індикатора інвестиційної стабільності”, у свою чергу, безумовно, важливий показник і для залучення коштів іноземних інвесторів. Світова практика доводить, що розрахунок винятково на залучення іноземних інвестицій виявляється невиправданим.

У сучасних умовах нашої країні необхідно розвивати всі форми колективного інвестування. Від цього виграє все населення, оскільки з допомогою форм колективного інвестування збільшиться залучення інвестицій в економіку країни, що створить умови для її економічного зростання. Як наслідок, зростуть податкові надходження, поліпшиться фінансування соціальних програм та утримання бюджетних організацій тощо. Збільшиться попит на державні цінні папери при одночасному зниженні ціни запозичення. Крім того, розширяться можливості громадян зберігати та збільшувати свої заощадження. На економічному розвитку країни повинно позитивно позначитись і загострення конкурентної боротьби колективних інвесторів та комерційних банків за гроші населення: фінансові ресурси стануть більш доступні підприємствам [2, с. 39].

Для того щоб усі ці можливості колективних інвестицій повною мірою реалізувалися в Україні, насамперед, необхідно, щоб поліпшилось загальне соціально-економічне становище у державі та стан фінансового ринку. Також потрібно вирішити проблему подвійного оподаткування.

На сьогодні, широкі маси населення України не мають коштів для участі у спільному інвестуванні та психологічно не готові до цього. Окремі потенційні інвестори скоріше схильні до стратегічних інвестицій. На цей час у державі соціальні та макроекономічні умови не можна вважати сприятливими для розвитку спільного інвестування [3, с. 105].

Список використаних джерел

1. Реверчук С. К. Інституційна інвестологія: Навч. посібник. Київ. : Атіка, 2004. 208 с.
2. Жуков Е. Ф. Инвестиционные институты. М. : Банки и биржи, ЮНИТИ, 1998. 199 с.
3. Довганюк Л. В. Інвестиційна діяльність в Україні та напрями її активізації. Формування ринкових відносин в Україні. 2004. № 11. С. 102-106.